

Századvégi szonettek

1

Eső zuhog – nyeli a sok csatorna
s szétköpködi a menny vizét;
villámlik – sárkány óriási torka:
Lángoktól kormos és dagadt az ég.

Ugratja kőlovát Szent György, a város,
a dögre templomtornyokat szegezve, –
ha átdöfné, a rút sebből ragályos,
megromlott vér, genny, kénsav permetezne.

Váratlanul jött e vihar, letépte
Noé bárkáját is, pedig beléje
még csak a szű-pár költözött be, – ő,

mi lesz velünk, ha majdan partra szállnak?
Lel-e uszádkéfát az Ararát vad
csúcsán a szű-civilizáció?

2

Terülj-terülj asztal volt a világ.
Kemenceként duzzadt a város: benne
kalácsfonat futott a végtelenbe;
a Főtér jószagú sütőlapát.

Zabáltunk hát, amíg tartott a készlet;
tej-méz folyók és porka hó: cukor;
a térkép volt az étlapunk, s komor
főpincér állt hátunk mögött: a végzet.

Csak ennyi volt? S a vérmoeskolta abrosz...
E földi lakomát dícsérte Pangloss.
S miért ne? Hiszen itt a legjobb a konyha.

S az Eszme? Egérfogóban szalonna.
De asztalt bont, feláll a jóllakott
század, s búcsúzza szellent egy nagyot.